

den til, at der sidder saamange Folk omkring i Byerne, navnlig Kjøbenhavn, som vide at faae meget ublue Renter for deres Laan, er efter min Mening hovedsagelig den, at de hœe i den Befolknings umiddelbare Nærhed, som trænger til Laan. Man maa erindre, at de Folk, som der nærmest kunde være Tale om at komme imøde ved en Bestemmelse som den, Lovudkastet indeholder, ere saadanne, som trænge til ganske smaa Laan, og disse Folk tage hellere et Laan i deres Nabolag, selv om det bliver dem et Par Skilling dyrere, end at gaae en længere Vej for at faae det noget billigere. Dette er en Erfaring, som navnlig har været gjort ved de Laanekontorer, som her i Byen ere oprettede af Mænd, der have Interesse for den store Befolkning, som lider under disse Ublaaneres Tryk. Disse Kontorer have nemlig efter det Kjendskab, jeg har til dem, som forresten er meget ubetydeligt, kun haat en ganske overordentlig ringe Omsætning, uagtet de laane deres Penge ud til langt billigere Renter end de almindelige private Ublaanere og ganske vist i det Hele behandle Befolkningen langt veellere og bedre; men Grunden til, at disse Kontorer alligevel ikke have en saadan Fremgang, som var ønskelig, ligger deri, at Befolkningen, som jeg nylig sagde, er tilbøielig til at søge Laanet saa nær ved sit Hjem som muligt, idet den anstiller den Betragtning, at, om Laanet ogsaa bliver den et Par Skilling dyrere, saa gjør det den ikke saa meget i Dieblisset, naar den blot hurtigt faaer Laanet. Den overseer imidlertid, at denne høie Rente, som den usætter sig for, bliver betydeligt over dens Evne, naar den er nødt til i længere Tid at lade sine Sager beroe hos disse Ublaanere. Naar man derfor ikke vil forbyde disse andre Ublaanere at virke paa den Maade, de gjøre, hvilket Lovudkastet jo ikke gaaer ud paa, saa troer jeg, at det vil være ligefrem til den trængende Befolknings Skade, dersom man ikke ogsaa giver Stempelafgiften fri for disse Ublaaneres Vedkommende, idet disse, naar Stempelafgiften bibeholdes, nok ville vide at lade de Folk, der søge Laan hos dem, foruden den sædvanlige Rente betale Stempelafgiften. Man burde derfor indrette Lovudkastet saaledes, at Laan paa haandsaet Løssrepant blev givet al-

deles fri for al Stempelafgift, i det Mindste indtil en vis Sum f. Ex. 25 eller 50 Rd., eller hvad man kunde blive enig om at fastsætte. Naar Laanene ikke oversteg en saadan Sum, burde det staae aabent for Alle og Enhver uden Stempelafgift, ligesom tidligere, at laane Penge ud paa de Billaar, som de selv maatte finde fordeeltagige. Jeg vil indrømme, at det maaskee af Politihensyn kan være af nogen Vigtighed, at der søres nogen Kontrol med de Mænd, der laane ud paa haandsaet Løssrepant, og man kunde derfor, hvis man ansaae en saadan Sikring for nødvendig, indskrænke denne Næring til de samme Personer, som ifølge Næringsloven have eller kunne faae Ret til Marschandiserhandel. Naar man gjør denne Indskrænkning, vil det være i alle Parters og alle de Trængendes Interesse, at faae Stempelafgift paa haandsaet Pant aldeles opgivet.

L. C. Larsen: Et af Diemedene med den nye Stempellov var jo at ophæve de mange Undtagelser fra den almindelige Lovgivning, der tidligere vare gjældende, og dette har man ogsaa forsaavidt naaet, som der kun er blevet de Undtagelser tilbage, der hjemles ved Loven af 11. Februar 1863. Naar man imidlertid gennemseer denne Lov, vil man finde, at de Tilfælde, i hvilke disse Begunstigelser forundes, alle ere saadanne, hvor Foreninger, eller ialtfald hvor Mænd, der ere traadte sammen, virke i velgjørende Diemed, og skjøndt det nu rigtignok altid har været min Mening, at der, fordi Flere stybe deres Penge sammen for at gjøre dem frugtbringende, ingen Anledning er til at tilstaae dem Begunstigelser, som Enkelte ikke kunne faae, vil jeg indrømme, at der her har været Grunde dertil, dels af Hensyn til Nationalbankens Privilegium og for i det Hele at lette Forretningsgangen ved Bankvæsenet, og dels for at befordre de velgjørende Virkninger, som de omhandlede Indretninger ville kunne udøve. Naar man nu vil fortsætte med at give saadanne Fritagelser, forekommer det mig imidlertid, at de kun bør gives i samme Retning til Foreninger af Mænd, der ere sammentraadte for at virke i velgjørende Diemed; ja, det forekommer mig endog, at